

בעזרה"ת ציון תורני שכונת אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ

גליון 709

בית הכנסת "עולי בבל" ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל רח"ו יוסף חיים אור-יהודה ת"ו

"אשר יצא לפניהם ואשר יבוא לפניהם"

הרה"ק רבי יששכר דב מבעלזא זצ"ל סיפר לקהל חסידיו, עד היכן צריכה להיות הדאגה והמסירות לזולת. מעשה באדם שלמד במשך שנים את מקצוע הרפואה ועשה חיל בלימודיו, ולאחר שסיים את שנות לימודיו, היה צריך לקבל הסמכה מאת רופא גדול ומפורסם. הגיע אותו אדם לרופא המפורסם. שאל הרופא הבוחן: "מה התרופה לאדם שנפצע ודמו קולח?" השיב הנבחן: "לוקחים תרופה פלונית והיא עוצרת את הדם". המשיך להקשות הבוחן: "וכשאיך תרופה זו נמצאת, מה צריך לעשות?" השיב הנבחן: "אפשר לקחת תרופה אלמונית והיא תעצור את הדם". שאל שוב הבוחן: "ואם גם תרופה זו אינה נמצאת?" השיב הנבחן: "לוקחים חתיכת בד מבגד ושורפים אותה ומניחים את האפר על הפצע וכך נעצר הדם". שוב שאל הבוחן: "ואם אין גם חתיכת בד, מה צריך לעשות?" נשאר הנבחן ללא תשובה ומענה. פסל הרופא את הנבחן ולא נתן לו את התעודה המיוחלת. הנבחן לא ידע מה לעשות מרוב צער. כיצד יתכן, שכל מה שלמד במשך שנים והתמחה במקצוע הרפואה הכל ירד לטמיון בגלל שלא ידע להשיב על מקרה כזה? הוא פנה לבוחן ושאל: "מה על הרופא לעשות במקרה כזה, הרי אין חתיכת בד, כיצד ניתן לסייע לחולה?" השיב לו הרופא הבוחן: "בשעה שאין בד ובגד לשרוף בכדי לעצור את הדם, אז החובה עליך לקרוע בד מבגדיך שלך ולחסום את קילוח הדם. אינך ראוי לשמש בתפקיד רופא אם אין מצב החולי נוגע לליבך, עד כדי שתקרע בד מבגדיך. כך צריכה להיות ההרגשה כלפי הזולת, ולכן פסלתי את בחינתך."

בפתח האהל

השבטים מבזים והתורה משבחת

פרשתנו נפתחת בשכר שניתן לפינחס על שקינא את קינאת ה' והרג את זימרי, שחטא עם המדיינית. כשהקב"ה קבע את שכרו אמר: "פינחס בן אלעזר בן אהרון הכהן". רש"י מפרש את פשר הייחוס המפורט: "לפי שהיו השבטים מבזין אותו - הראיתם בן-פוטי זה, שפיטם אבי אמו עגלים לעבודה-זרה, והרג נשיא שבט מישראל. לפיכך בא הכתוב וייחסו אחר אהרון". השבטים (ולא רק בני שבט שמעון), מבזים אותו כל כך (על שהרג את נשיא שבט שמעון), ואילו הקב"ה בתורה הקדושה מייחס אותו לאהרון הכהן: "פינחס בן אלעזר בן אהרון הכהן", ומרעיף עליו ברכות גדולות ואומר: "הנני נותן לו את בריתי שלום". היו תקופות שכתבו על מרן הגאון ראש הישיבה, רבן של ישראל, רבי אהרן לייב שטיינמן זצ"ל כל מיני מודעות השמצה, דברים מזעזעים שתצילנה אוזנינו מלשמוע. תלמידיו ביקשו לשמור על כבודו ולמחות כנגד המשמיצים. אמר להם: "אדם רוצה חיים טובים? יש סגולה בדוקה אחת - לא לענות לחורפיו דבר!" **כותבים עליך, משמיצים אותך - אל תענה! תשתוק! אם תענה, הם יקצינו עוד יותר. אם תשתוק, יש סיכוי שהם יתרככו ויורידו את מפלס הטינה כלפיך.** פעם בא אליו אדם והתלונן שחושדים בו חשד שווא. אמר לו הרב שטיינמן: "שיחשדו! מה אכפת לך? אתה הרי יודע את האמת". "אבל קשה לי לחיות עם ההרגשה שמישהו חושד בי", אמר הלה. ענה הרב: "הרי רבי יוסי אומר: יהי חלקי עם מי שחושדין בו ואין בו (שבת קיח:). הוא מכריז על כך שהוא רוצה לשבת איתך ועם אחרים שחושדים בהם ואין בהם. אמור לי: כל כך רע לך לשבת במחיצתו של רבי יוסי?... תהיה מאושר בכך!"

שבת שלום
שמשון אליעזר פוקס

זמנך השבת
הדלקת נרות
מוצאי שבת
8:33 7:28
נא לשמור על קדושת הגליון
אין לקרוא בשעת התפילה
9:03 וית'

אָהַל הַהֵלֶלֶת

תיקון חצות

מכיון שימי "בין המצרים" הם ימי אבל לעם ישראל, נוהגים בהם כמה מנהגי אבל, וחסידים ואנשי מעשה נוהגים לומר "תיקון חצות" אחר חצות היום בימי בין המצרים. (חצות היום, היינו, שמחלקים את הלילה, מהשקיעה עד הזריחה לשתיים, והנקודה האמצעית, היא "חצות" הלילה, מלשון "מחצית", ובאותה השעה ביום, הוא זמן חצות היום. ובהרבה לוחות שנה מופיעה זמן חצות היום, או חצות הלילה, שהוא שווה לזמן חצות היום), ואומרים "תיקון רחל" שבו פסוקים של בכי וצער על חורבן בית המקדש, ומנהג זה הוא מנהג ותיקין, והביאו מרן החיד"א בספרו מורה באצבע, וכתב שכן נהגו בארץ ישראל על פי דברי רבינו האר"י ז"ל, וכן כתב עוד בספרו שו"ת יוסף אומץ. וכתב שנוהגים לומר "תיקון רחל", משום שתקון רחל מיוסד על בכיה ומספד על חורבן הבית. והביא עוד מדברי רבינו האר"י שכתב שמנהג טוב וכשר לכל בעל נפש לישב באבילות אחר חצות היום בכל ימי בין המצרים, ולבכות בכיה ממש על חורבן הבית. ע"כ. ובודאי שעל ידי אמירת תיקון חצות יתעורר כל אחד להצטער על חורבן בית המקדש וכל הצרות שבאו עלינו ועל אבותינו מתוך הגלות המרה הזו. וכן נהג מרן הרב עובדיה יוסף זצ"ל, לעורר את הצבור לומר תיקון חצות בזמן חצות היום בימי בין המצרים. (ותיקון רחל מודפס בסידורים). וכן היו נוהגים לאמרו בישיבת "פורת יוסף" בירושלים. ויש נוהגים לומר "תיקון חצות" בכל ימות השנה בחצות הלילה, ותבא עליהם ברכה. ובשנת השמיטה אין אומרים תיקון לאה.

אהל לחידוש

חידושים ופנינים לשולחן השבת

"פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן"

נדירות הן הפעמים בהן התורה מפרטת ייחוס משפחתי של מישהו יותר משני דורות. בכל פעם כזו לומדים חז"ל מהפירוט נקודה מסוימת שבשלה הוסיפו לפרט חוץ משמו של האב גם את שמו של הסב או מעבר לכך. גם אצל "פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן". "לפי שהיו השבטים מבזים אותו", אומר רש"י. לבזות? את פנחס? אז ככה: אבא שלו, אלעזר הכהן הגדול בהווה. סבא שלו, אהרן, הכהן הגדול הראשון בעולם. סבא-רבא עמרם היה גדול הדור. משה רבנו – אדון הנביאים, הדוד. 'מוכרחים להבין איך קורה שכך זה מיוחס רוצח נשיא שבט לעיני כל ישראל? צקצקו המבזים לשון. 'ממש רחמנות על המשפחה. אילו בושות'. חייב להיות שזה בגלל הסבא מצד האמא, יתרו. הוא הרי היה כומר לעבודה זרה, כנראה משם 'ירש' פנחס כאלה מידות גרועות, ולמה התורה מספרת לנו מה לחששו 'הנשמות הטובות'

ראיתי שהביאו לתרץ כך: התורה מלמדת אותנו כיצד היא דרכם של הולכי רכיל, שנדע לזהות אותה ולהיזהר. הולכי רכיל מחפשים פיקנטריה. פרטים עסיסיים על האובייקט התורן. אם הם לא ימצאו אותה באדם שעליו הם מדברים – הם יחפשו בחורים ובסדקים, יגיעו עד לסבא מצד האמא שפיטם עגלים לעבודה זרה. לא חשוב שאז הסבא היה גוי. לא חשוב שאחר כך הוא התגייר וחתנו היה משה רבנו. לא חשוב שמבני בניו של יתרו ישבו בלשכת הגזית. אפילו לא חשוב שהנכד שלו – זה שעליו מוציאים דיבה כעת-הציל את כלל ישראל ממגפה קטלנית "בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כיליתי את בני ישראל בקנאתי". כן, אותם הולכי רכיל ניצלו לא פחות ולא יותר בזכותו של האיש עליו הם מדברים. אין להם שום מילה רעה להגיד עליו, אבל 'משהו' הרי חייב להיות, אז הם מזכירים "שפיטם אבי אמו עגלים לעבודה זרה".... זה מה שדייק רש"י: "לפי שהיו השבטים מבזים אותו, לפיכך בא הכתוב וייחסו אחר אהרן".

(במחשבה תחילה)

"ושעיר עיזים אחד לחטאת"

"אמר הקב"ה הביאו כפרה עלי על שמיעטתי את הירח" (רש"י) יש להבין: אם הקב"ה כביכול חטא במיעוט הירח, מפני מה אנו, בני ישראל, אלו שצריכים להביא חטאת על כך בראש חודש?! בספר 'לחמי תודה' ביאר באופן נפלא: הלבנה הרי טענה "אי אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד", ועל כך השיב לה הקב"ה "לכי ומעטי את עצמך". אלא שאם כן, היה הקב"ה צריך לכאורה להגדיל את החמה ולא להקטין את הלבנה. אולם לא ניתן היה להגדיל את אור החמה, משום שעל הפסוק "וירא אלוקים את האור כי טוב" כתב רש"י בשם המדרש "ראהו שאינו כדאי להשתמש בו רשעים, והבדילו לצדיקים לעתיד לבוא". "אמר הקב"ה הביאו כפרה עלי על שמיעטתי את הירח", שאילו לא חטא האדם והיו רשעים בעולם, לא היה צריך לגנוז את אור השמש ואף ניתן היה להגדיל אותו ולא היה צורך למעט את הירח. משחטאו הבריות והיה צורך למעט את הירח – "הביאו כפרה עלי".

(במחשבה תחילה)

להערות והארות, הנצח ות,
לעילוי נשמת וכו' 054-8566615
לקבלת העלון במייל נא לכתוב ל:
8444774@Gmail.com

אהל המעשה

ונתנה מהודך עליו"

מי שזוכה להיות קרוב לגדולי הדור, מקבל את היהודי המושפע מהם והמוענק לכל אדם באשר-הוא. מהסיפור הבא נלמד שגדוליו האמיתיים של עם ישראל מקרבים את עצמם לכל יהודי, וגם לילדים, ועל אחת כמה וכמה לילדים 'מיוחדים'. אחד הסיפורים המופלאים על הגאון רבי אברהם יעקב פאס זצ"ל, ראש ישיבת 'תורה ודעת' בארה"ב, מוסב על 'החבר הטוב' שהיה לראש הישיבה, בדמותו של הילד שסבל מ'יתסמונת דאון', ומצא אצל הגר"א פאס אוזן קשבת לדבריו. אחד הפרקים האחרונים בספר תולדותיו של ראש הישיבה, 'אהוב על כולם', מתאר את מערכת היחסים הלבבית שהיית הבין הרב פאס לאותו ילד. כשילד כזה מגיע לבית הכנסת, יש מקרים שהוא מתרוצץ בין המתפללים, מקפץ על ההרים ומטפס על הגבעות, ויש המנסים לגעור בו ולהשתיקו. אצל הרב פאס התנהלו הדברים אחרת. כשהיה הילד רץ ומסתובב בבית הכנסת ועושה רעש גדול, והמתפללים ניסו להשתיקו, הסביר להם הגר"א פאס שלא רק אין טעם להשתיקו (מפני שזה לא יעזור, וכידוע), אלא יתכן בהחלט – שזו היא צורת התפילה של הילד ההוא. מה אנחנו יודעים, אנשי בשר ודם, מהמתחולל בנפשו של הילד? רק השם יתברך, שברא אותנו בצורה זו, וקבע מראש איזו משפחה תזכה (כן, כן, תזכה!) לגדלו, הוא לבדו יודע שיתכן שההתרוצצות של הילד בבית הכנסת יש בה מעין 'ריקוד' לכבוד השם, ואיך אנחנו יכולים להשתיקו?!... ראש הישיבה השתדל להתייחס אליו בסבלנות מרובה, והאזין לכל דבריו, ודי היה בעצם ההתנהגות הזו, כדי להוכיח לכל הקהל כיצד לנהוג עם הילד. פעם, ביום שמחת תורה, הגיע הילד לבית הכנסת עם ספר תורה העשוי מנייר, כדרכם של הילדים. אלא שבעוד שכל הילדים האחרים מבינים שהספר שהם אווזים בידם, אינו ספר תורה כשר, הוא לא הבין זאת... כשהוציאו את כל ספרי התורה מהיכל, ורקדו סביבם, ואחר כך קראו בהם, בא הילד ביטענה' אל הגבאי מדוע לא רוקדים גם בספר שלו... נחשוב לרגע על תגובתו של גבאי מן היישוב לטענה כזו; הרי במקרה הטוב הוא ייתן לילד לטיפה מהולה בלגלוג, ויפטרנו כלאחר-יד... לא כך הם פני הדברים בדרך כלל? האם זו היא ההתייחסות? כשראה הילד שלא מתייחסים לדבריו, ניגש אל ראש הישיבה, והציג את היטענה' שלו. ומה השיב לו הגר"א זצ"ל? האם דחה אותו בשתי ידי? לא ולא. הוא אמר לילד שלאחר שיחזירו את כל ספרי התורה להיכל, הוא בעצמו – ראש הישיבה – ירקוד ויקרא גם ב'ספר' שלו... ומה אתם חושבים שהרב פאס דיבר סתם-כך?! לאחר שהחזירו את כל הספרים ביקש הרב מהילד שיביא את ספר-הנייר שלו, ואמר 'אתה הראית', וחלק מהקהל שנשאר בבית הכנסת הצטרף ל'ריקודים', כשהילד מכרכר ומקפץ בכל עוז עם 'ספר התורה', ומרגיש את עצמו 'בעננים'... לאחר מכן ניגשו ל'קריאת התורה'. ה'ספר' הונח על הבימה, כשהגר"א פאס עורך 'הצגה' שליומה. והוא-עצמו עולה לתורה. ככהו. ואומר את ה'ברכות'. בלי שם השם כמובן. ואחר כך לוי וישראל. וכו'. עד

כדי כך הגיעה מסירותו של הגר"א פאס לאותו ילד! זו הייתה הנהגתו בחיים של אותו גאון וצדיק, הגר"א פאס, שידע להתייחס לכל אדם ואדם כפי מה שהוא. הנהגה זו, כשכל הקהל רואה ולקח דוגמא חיה איך צריכים להתייחס לנבראים שכאלה, מורידה את הטרוניות שיש לבני האדם. שהרי ברור שאנשים שנולדו להם ילדים כאלה, עלולים לבוא מדי פעם בטענות- ומענות בסגנון 'מדוע דווקא אצלי נולד ילד כזה, ואילו ילדיהם של השכנים בריאים ושלמים, ואין להם כל בעיה!' וכשהגר"א פאס התייחס אל הילד באופן הנ"ל, הוא נכלל בין הצדיקים עליהם נאמר שהם מקיימים את הפסוק 'תנו עוז לאלוקים', דהיינו שכביכול הם 'מחזקים' אותו, ומורידים ממנו את הטרוניות של בני האדם. (ברכי נפשי)

איש אחד נכנס למסעדה,
חיפש את עמדת כיבוי האש
ושלף את צינור המים.

הוא ניגש למלצר הראשי והציע:

אני מוכן להתערב איתך על 300 שקלים

שאני יכול לפתוח את המים ולקלוע בדיוק אל תוך הקנקן שנמצא שם במרחק 4 מטרים... המלצר חשב כמה רגעים והגיע למסקנה שאין סיכוי שזה אפשרי והחליט להתערב עם האיש. האיש פתח את הברז והחל להשפירץ מים.

הוא לא קלע אף טיפה אחת. להיפך, הוא החל להתזז מים על כל האנשים, מילא את הדלפק, את התקרה, את הרצפה, בקיצור – הציף את המקום. האיש עשה זאת עם חיוך רחב וסיים בהשפריצה מאסיבית על המלצר עצמו.

המלצר המהוסס שהיה כעת רטוב בכל גופו

חייך חיוך תנחומים לעובדה שהוא זכה ב300 שקלים.

הוא ניגש לאיש, לקח ממנו את 300 השקלים ושאל:

"מה מצחיק אותך כ"כ?" "האיש ענה: "רואה את אבנר

שם בצד? התערבתי איתו על 1000 ש"ח

שאני יכול עכשיו לקחת צינור מים,

להציף את כל המסעדה עם חיוך

ועוד לגרום לך לחייך..

קצת מאתנו

"אשר קנא לאלקיו ויכפר על בני ישראל".

בתקופתו של הגאון רבי ישראל מאיר הכהן מראדין זי"ע, מרן הי"חפץ חיים", נבנה בית בסמוך לעיר ראדין על ידי קבוצת גויים פורקי עול, כאשר המטרה העיקרית היתה להפוך את המבנה הזה למקום של פריקת עול, וכי כך יוכלו למשוך אחריהם לתוך המבנה נערים תמימים מבני ישראל, שאמונתם אינה חזקה דיה, כדי ללכוד אותם ברשתם, ולבסוף להעביר אותם על הדת היהודית ולהפוך אותם לנוצרים ממש היי. מששמע על כך מרן הי"חפץ חיים, נצטער אותו צדיק ביותר, והוא חיפש עצות ותחבולות כיצד לסכל את מזימתם. באותם ימים חלתה לפתע בתו של הנפח שבעיירה ראדין במחלה קשה, עד שהרופאים נלאו למצוא לה רפואה, וכפסע היה בינה לבין המוות. הלה הגיע בבכייה גדולה אל מרן הי"חפץ חיים, כשהוא מבקש מהרב להתפלל על בתו כי תחיה ולא תמות. "רבי קדוש", צעק ובכה, "הצל נא את בתי ממות". שמע מרן הי"חפץ חיים את בקשתו של האיש, ואז עלה רעיון במוחו, "באם אתה חפץ כי לבתך תהיה רפואה שלמה, והיא תשוב לאיתנה ותמשיך לחיות", אמר לו הי"חפץ חיים, "גש נא מהרה אל הבית הטמא הזה אותו בנו הגויים בשיפולי העיירה, ותהרוס אותו! תשבור את הבית עד היסוד! ובזכות זה אני מבטיח לך כי לבתך תהיה רפואה שלמה". מהר הנפח לבית מלאכתו, נטל משם שני פטישים גדולים, וכמו רגע רץ מהרה לעבר בית הטומאה בשיפולי העיירה, ובשצף קצף התנפל על הבית והחל להרוס אותו במו ידיו. מקימי הבניין נזעקו אל המקום, וניסו להניא אותו ממעשיו. הם התנפלו עליו כדי להבריח אותו מהמקום, אבל הוא התנגד להם במלוא העוז, והמשיך להרוס את הבניין במו ידיו בכעס ובחמה. עד מהרה נוכחו הבונים לדעת, כי לפניהם עומד אדם אחוז טרוף במעשיו, אשר מוכן לסכן את עצמו ממש למען מעשהו, ואם הם לא ימהרו להסתלק מהמקום, הוא מסוגל להנחית גם על ראשיהם של כל העומדים במקום את שני הפטישים הללו, ולרוצץ את גולגולותיהם... והם מהרו להסתלק מהמקום. כך זכו יהודי ראדין להינצל מעצת היצר, ומנגד, בתו החולה של הנפח, שבה לאיתנה כפי שהבטיח לו מרן הי"חפץ חיים. כל זאת בזכות קנאותו של הנפח אשר קנא לשם השיי"ת, וכך כפר על בני ישראל מהטומאה. (החפץ חיים ופעלו)

אמר רב יהודה אמר רב: "כל המבזה תלמידי חכמים אין לו רפואה למכתו". (שבת קי"ט:)

לבריאות ברכה והצלחה
סמי בן חילוה הי"ו
שמחה בת שרה הי"ו
הם וילדיהם וכל אשר להם.

סעיד אשר בן לאה הי"ו
אורה בת סניורה הי"ו

שיעור בפרשת שבוע

מהרב **שמשון פוקס שליט"א**
כל יום חמישי
מיד לאחר מנחה
בביכני"ס **אור אבנר**
רח' משה דיין קרית הסביונים יהוד
מנחה - בשעה **19:30**

בית הכנסת "היכל יצחק דוד"
רח' דוד אלעזר 18

תפילת שחרית 6:30

מנחה וערבית (סמוכות) **19:30**
שיעורי תורה מידי יום אחרי ערבית
יום א' - הרב **שמשון פוקס שליט"א**
יום ב' - הרב **הגאון אברהם הכהן שליט"א**
יום ג' - הרב **שלום אטלן שליט"א**
יום ד' - הרב **בן יאבו שליט"א**
יום ה' - הרב **דניאל קמחי שליט"א**

"עץ חיים היא למחזיקים בה"
לזכות להצלחה ולבריאות איתנה

אסף מזרחי בן רחל ומשפ' הי"ו
שאל סאלם בן נגיט ומשפ' הי"ו
דוד אשר בן איבון ומשפ' הי"ו
דוד חיים בן עליזה ומשפ' הי"ו
טוביה שרבי בן נוימה ומשפ' הי"ו
אופיר דלל בן אורה ומשפ' הי"ו

בית הכנסת
"עולי בבל"
ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל

שחרית - **7:30**

מנחה ערבית - **19:25**
שיעורי תורה מידי יום
שעה לפני מנחה

יום א' ב' ה'
רב בית הכנסת

הרב יהונתן אמדי שליט"א
יום ג'
הרב **שמשון פוקס שליט"א**
יום ד'
הרב **נאור דרשני שליט"א**
יום ה' -
הרב **רפאל עגיב שליט"א**
בשעה **20:00**

"יש קונה עולמו בשעה אחת"

לימוד אברכים עם תלמידים כל יום שני ורביעי בשעה **20:00**
ערבית מאוחרת: יום ב' **20:45** יום ד' **20:45** יום ה' **21:00**

שימו לב <<<<

ברכה והצלחה ורפואה שלמה משפחות חיים וסיני הי"ו